



Jenei Gyula

Félelem

az iskolában énekóra lesz mozgalmi dalokkal,
kint lucskos télvég vagy koratavasz, fázós,
alacsony ég alatt megyek haza. anyám éppen
főz, én meg benézek a kamrába, ahol nagyanyám
lakik. vagy mondjam inkább: nagyanyám szobájába?
a befőtteket, zsírosbödönöket is ott tartjuk, egyiket
teli lesütött oldalassal, s ott sorakoznak a polcokon
az almák, gyérülő halmazban ráncosodnak egész
télen, s a végére rohadás pötyyözi őket, hogy
már csak kompótnak lesznek jók. szóval, bekukkantok
majd nagyanyám szobájába, aki ott fekszik az ágyán
hanyatt, pedig nagyon púpos a háta. csodálkoznék,
hogy nem gurul az oldalára, de csodálkozás helyett
megrettenek, mert nagyanyám nyitott szájjal
fekszik, s nem hortyog, nem is lélegzik. közel megyek
hozzá, s tudom: meghalt. kint lapos, esős ég, bent
még meleg a vaskályha, a szívben kocsonyás
félelem: figyelem nagyanyámat. kiszámolom majd,
hány évet élt, és remegek. a konyhában anyám
megkérdi, mi bajom. kimegyek az udvarra, ott
bóklászom, aztán megint be nagyanyámhoz. nézem,
aztán ki és újra be. közben hazajön apám, de neki sem
mondom meg, hogy meghalt az anyja. nyolcéves
lehetek. vagy kilenc. sohasem láttam még halottat.



nagyanyám arca ráncos, szája tátva. egyetlen törött foga van csak elől, egy fogcsonk. nem mintha látnám majd, csak tudom. pedig milyen szép fiatalasszony az esküvői fotón, úgy hatvan évvel korábban! csönd lesz majd, mint a fényképen. kint ólálkodik a tavasz, bent rohadnak az almák, s néha, titokban felbontok egy üveg befőttet, s az egészet befalom egyszerre. de akkor eszembe se jutnak a befőttek. kimegyek, bemegyek, hallgatok. várom, hogy történjen valami: észrevegyék a szüleim, hogy meghalt nagyanyám. vagy már tudják? telnek az órák, a félelem állandósul. megszokom majd talán, de mégis folyton *arra* gondolok. aztán egyszer, amikor megint nagyanyámat figyelem, hogy nem lélegzik, egyszer csak kinyitja majd a szemét, s megkérdi: hány óra van, kisfiam? ijesztő lesz, mint egy horrorfilm, persze akkor még azt sem tudom, hogy létezik horrorfilm. csoda, hogy bele nem halok az ijedségbe! aztán eltelik a gyerekkor, felnövök majd, nagyanyám pedig nem öregszik, mert hajlottabb már nem lehet, több ránc sem fér el rajta, de azért elzsörtölődik még velünk vagy tizenöt évig. s amikor majd meghal, nem nézem meg arcát a ravatalon.